

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), van 11 december 2009 in zaak
nr. 09/13859 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 december 2009, verzonden op 15 december 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

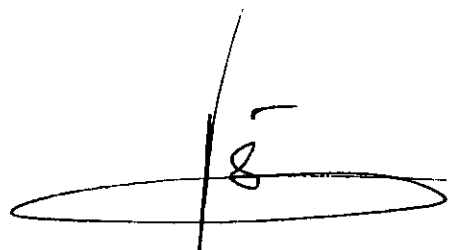
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

284-572.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/13859

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 december 2009

inzake

geboren op
nationaliteit Iraakse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.J.M. van Kuppenveld,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M.J. Pieters.

Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 17 april 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 30 november 2009, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser is geboren in [] in Centraal-Irak, en behoort tot de Sji'itische bevolkingsgroep. Hij woonde in een woongebied dat voornamelijk was bewoond door Soennieten. Daar was men niet op de hoogte van de Sji'itische afkomst van eiser. Eiser is ongeveer half mei aangesproken door twee mannen die lid zijn van de Al Qaeda. Een persoon kende eiser als hij was een wijkgenoot. Deze mannen hebben eiser gevraagd om lid te worden

AWB 09/13859

2

van Al Qaeda. Eiser heeft daarop gezegd dat hij erover moest nadenken omdat hij voor zijn familie moest zorgen en zijn verantwoordelijkheden had. De mannen hebben dit op dat moment geaccepteerd omdat ze wisten dat eiser geen kant op kon. Op die manier kreeg eiser de kans om zelf toe te geven. Vanaf dat moment verliet eiser het huis alleen in gezelschap van zijn vader. Op 25 mei 2008 is eiser met zijn vader naar de bank gegaan omdat vader zijn pensioen moest ophalen. Eiser wachtte buiten bij de bank. Het was erg druk en onordelijk bij de bank, de mensen volgden de rij niet. Daarom nam de bewaking de identiteitskaarten in en riep de namen af om alles ordelijk te laten verlopen. Op een gegeven moment werd de naam van eisers vader afgeroepen. Vanaf dat moment wist iedereen dat zij schuldigen waren. Eisers vader heeft het geld opgehaald en ze zijn naar huis gegaan. Vanaf het moment dat ze bij de bank wegreden hadden ze het gevoel dat ze achterna werden gezeten en tot aan de ouderlijke woning in de gaten werden gehouden. Diezelfde dag is eiser met zijn vader naar de markt gegaan om boodschappen te doen. Op dat moment is met enkele medestrijders van Al Qaeda naar het ouderlijk huis gekomen en vroegen naar eiser. Omdat eiser niet thuis was, is eisers broer ontvoert. De familie heeft toen besloten te vertrekken naar de wijk naar de grootouders van moeders kant. Op 26 mei 2008, de dag na hun vertrek, is de ouderlijke woning in brand gestoken. De vader van eiser is ongeveer na een week naar zijn eigen familie gegaan in de omgeving van Eiser verbleef afwisselend bij zijn vader en moeder. Hij weet niet waar zijn broer is. Op 16 juli 2008 is eiser per vliegtuig vertrokken naar Turkije. Vervolgens is hij op 24 juli 2008 per vrachtwagen vertrokken naar Nederland.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

5. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd waarmee hij zijn reisroute zou kunnen aantonen. Verweerder acht het niet aannemelijk dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen. Immers, eiser stelt dat hij legaal vanaf Irak naar Turkije is gereisd, van welke reis naar de mening van verweerder in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zou zijn. Eiser heeft verklaard dat hij op 16 juli 2008 per vliegtuig naar Turkije is gereisd. Daarbij heeft hij gebruik gemaakt van een paspoort dat was voorzien van een Turks visum. Eiser heeft geen paspoort en geen vliegticket overgelegd. De verklaring van eiser dat hij het paspoort in de wasmachine heeft gedaan zodat de reisagent er geen misbruik van kon maken

AWB 09/13859

3

is voor verweerder onvoldoende. Het vliegticket heeft eiser nooit in handen gehad. Naar de mening van verweerder kan uit het relaas van eiser niet afgeleid worden dat door de reisagent dwang is uitgeoefend om het paspoort in zijn bezit te krijgen of dat eiser gepoogd heeft zijn vliegticket te bemachtigen. De omstandigheid dat eiser zich in een afhankelijk positie ten opzichte van de reisagent bevond, is voor verweerder onvoldoende om te concluderen dat er sprake is van dwang. Daarom heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen niet aan hem is toe te rekenen, aldus verweerder. Eisers standpunt dat hij niet wist welke regels Nederland hanteert ten aanzien van door asielzoekers over te leggen documenten, volgt verweerder niet omdat ook van een asielzoeker mag worden verwacht het belang van documenten, in casu een paspoort en vliegticket, te onderkennen.

6. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat eiser geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten voor de vaststelling van zijn reisroute hem niet zou kunnen worden toegerekend. Verweerder heeft derhalve aan eiser op goede gronden artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

7. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (JV 2006/47) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. In de uitspraak van 21 juli 2009, kenmerk 200805961/1 (gepubliceerd op raadvanstate.nl) heeft de Afdeling onder verwijzing naar haar eerdere jurisprudentie overwogen dat de staatssecretaris bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toekomt. De staatssecretaris beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en van vergelijking van het asielrelaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de staatssecretaris brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend dient te toetsen. Dit geldt ook voor de beoordeling door de staatssecretaris van het realiteitsgehalte van de niet gestaafde vermoedens. De Afdeling is evenwel thans van oordeel dat in dat opzicht van de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, dienen te worden onderscheiden de door de vreemdeling aan die gebeurtenissen ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat. De rechter dient met terughoudendheid te toetsen of de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden, niet plausibel te achten zijn en diensgevolge niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen. Bij de toetsing door de rechter van het standpunt van de staatssecretaris omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongeloofwaardig geachte feiten en omstandigheden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat, derhalve schending van artikel 3 van het Europees

AWB 09/13859

4

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is voor evenbedoelde terughoudendheid evenwel geen plaats.

8. Vervolgens heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Zo heeft verweerder er op gewezen dat eiser van een derde, zijn moeder, welke niet als objectieve bron kan worden aangemerkt, heeft vernomen dat de gewapende mannen die eisers broer hebben ontvoerd naar eiser op zoek zijn nu zij expliciet naar eiser hebben gevraagd. Eisers standpunt dat juist van alle mogelijke getuigen of zegslieden zijn moeder wel de meest betrouwbare bron op aarde is, leidt verweerder niet tot een ander oordeel. Verweerder verwijst daartoe naar paragraaf C14/3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 waarin is opgenomen dat derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Verder wijst verweerder er op dat eiser ten tijde van het nader gehoor heeft verklaard dat hij niet zeker weet waarom zijn broer is meegenomen en dat hij denkt dat de mannen wilden bewerkstelligen dat eiser zich vrijwillig zou aanmelden omdat elk huishouden een man moet inleveren. Nu eisers broer als lid van een huishouden is meegenomen en eiser na de ontvoering van zijn broer persoonlijk geen negatieve gebeurtenissen heeft ervaren, wordt door verweerder niet ingezien dat eiser nog te vrezen zou hebben. Voorts heeft eiser, en zijn familie, na het vertrek uit de wijk op 25 mei 2008 tot aan zijn vertrek uit Irak op 16 juli 2008 geen problemen meer ervaren. Eisers stelling dat hij ondergedoken heeft gezeten wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen, nu eiser heeft verklaard dat hij eens in de paar weken vanuit de verblijfplaats van zijn moeder naar zijn vader ging en andersom aangezien beiden in verschillende wijken wonen vanwege hun religieuze achtergrond. Ook de verklaring van eiser dat hij niet alleen en op gunstige en relatief veilige momenten reisde, acht verweerder onvoldoende nu de aanwezigheid van eiser in ieder geval in de wijk van eisers moeder bekend was, gelet op eisers verklaring "we vielen op een gegeven moment op als nieuwe inwoners in de wijk". Sinds het voorval op 26 mei 2008 heeft plaatsgevonden hebben eiser alsmede zijn gezin sindsdien geen (persoonlijke) negatieve gebeurtenissen meer ervaren, aldus verweerder. Wat betreft de door eiser overgelegde huwelijksakte van zijn ouders heeft verweerder er op gewezen dat niet getwijfeld wordt aan het huwelijk van de ouders, het functioneert derhalve slechts ter bevestiging van deze aanname en leidt niet tot nieuwe inzichten.

9. Verder heeft verweerder aangevoerd dat voor eisers vrees dat hij in de wijk van zijn vader gerekruteerd zal worden door Al Qaeda geen concrete aanwijzingen zijn te vinden. Het gaat hier om vermoedens van eiser welke hij gebaseerd heeft op een algemene aanname, te weten op de omstandigheid dat milities jongeren rekruteren. Met de stelling dat ontvoeringen overal om hem heen plaatsvonden heeft eiser naar de mening van verweerder niet nader geconcretiseerd dat de ontvoeringen het gevolg zijn van de rekruteringsactiviteiten van Al Qaeda. Verder heeft eiser verklaard dat hij en zijn vader vanaf de bank zijn achtervolgd. Verweerder vindt het bevreemdend dat eiser en zijn vader na de achtervolging diezelfde dag toch weer het huis uit zijn gegaan om de markt te bezoeken. Niet wordt ingezien dat eiser en zijn vader een dergelijk risico zouden nemen indien zij daadwerkelijk te vrezen hadden. De door eiser opgegeven reden, dat zij boodschappen moesten doen omdat het nodig was, wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Ook de omstandigheid dat eiser en zijn vader twee keer zo goed opletten en daarnaast het gezin wel wat te eten moest hebben overtuigd verweerder niet. De omstandigheid dat eiser en zijn vader het risico hebben genomen om naar buiten te gaan en meer specifiek om naar de markt te gaan om inkopen te doen, onderschrijft hun vrees niet. Niet valt in te zien dat twee personen die te vrezen zouden hebben willens en wetens het aanwezige (mogelijke) gevaar

AWB 09/13859

5

tegemeet zouden treden. Niet valt in te zien dat er geen andere mogelijkheden waren om aan het benodigde voedsel te komen.

10. Tot slot heeft verweerder ten aanzien van eisers verklaring dat de ouderlijke woning een dag na de ontvoering is beklad, er spullen zijn weggenomen en dat het huis vervolgens in brand is gestoken, aangevoerd dat de video die een vriend van het huis heeft gemaakt niet verduidelijkt of het daadwerkelijk om de ouderlijke woning van eiser gaat. Derhalve is de bewijswaarde van de video voor verweerder minimaal. Daarnaast heeft eiser deze informatie van een derde vernomen, namelijk zijn vader die het op zijn beurt van de buurman heeft vernomen. Er zijn voor verweerder geen concrete aanwijzingen welke bevestigen dat deze gebeurtenis gerelateerd is aan de situatie van eiser. Verweerder heeft derhalve geconcludeerd dat eiser zijn vrees niet objectief aannemelijk heeft gemaakt.

11. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielaas van eiser niet aannemelijk te achten. Het relaas mist derhalve positieve overtuigingskracht.

12. Eiser heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat ten aanzien van de aannemelijk geachte feiten volledig dient te worden getoetst over wat hem te wachten staat bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Eiser heeft daartoe verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 21 juli 2009, kenmerk 200805962/1. De rechtbank begrijpt dit standpunt aldus dat de geloofwaardig geachte feiten dienen te worden betrokken in de toetsing inzake artikel 3 van het EVRM.

13. De rechtbank overweegt als volgt.

14. Ingevolge artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

15. Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 inzake Vilvarajah (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdelling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele omstandigheden (*special distinguishing features*), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (*mere possibility*) van schending is onvoldoende. Het is dan ook aan eiser om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat eiser een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

16. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat eiser met de door hem in zijn asielaas naar voren gebrachte feiten en omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer het reële risico loopt op een behandeling die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden. De subjectieve vrees die eiser heeft voor wat hem bij terugkeer in Irak te wachten staat, wordt immers niet gedragen door de daaraan door eiser ten grondslag gelegde feiten. Hierbij is met name van belang dat ten aanzien van de

AWB 09/13859

6

ontvoering van de broer van eiser geen vrees voor eiser kan worden herleid. Eiser heeft ten tijde van het nader gehoor verklaard dat hij niet zeker weet waarom zijn broer is meegenomen. Eiser denkt dat de mannen wilden bewerkstelligen dat eiser zich vrijwillig zou aanmelden omdat elk huishouden een man moet inleveren. Voorts is de shi'itische afkomst van de vader en de soennitische afkomst van de moeder en daarmee tevens het gemengde huwelijk, niet betwist. Dit maakt echter niet dat eiser ten gevolge hiervan problemen heeft ondervonden noch dat hij bij terugkeer ten gevolge daarvan een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dat de UNHCR heeft gesignaleerd dat Iraakezen met een gemengd huwelijk problemen kunnen ondervinden, maakt niet dat de ouders ook daadwerkelijk daarvan problemen hebben ondervonden. Uit het relaas van eiser blijkt immers dat zij uit voorzorg gescheiden zijn gaan leven. Met het voorgaande heeft eiser geen hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden gesteld die met zich meebrengen dat hij een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Deze grief faalt derhalve.

17. Voorts heeft eiser een beroep gedaan op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: Definitierichtlijn). Eiser heeft daartoe – samengevat – aangevoerd dat als hij niet was gevlucht hij slachtoffer kon worden van een binnenlands gewapend conflict, zo niet een uitzonderlijke situatie als bedoeld in art 15c Definitierichtlijn. Gemachtigde wijst verder op de uitspraak van het HvJ-EG van 17 februari 2009 inzake Elgafaji. Verder heeft eiser zich beroepen op de UNHCR Guidelines van april 2009. Eiser is geboren in en woonde in Beide plaatsen behoren tot de vijf provincies waarvan de UNHCR zegt dat er sprake is van een binnenlandse gewapend conflict dat asielzoekers uit die gebieden eigenlijk als prima facie vluchteling zouden moeten worden erkend. In ieder geval bestaat er aanspraak op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15c Definitierichtlijn. Zelfs bij een ongeloofwaardig relaas geldt deze bescherming. Ter zitting is namens eiser nog aangevoerd dat, indien hij niet onder de uitzonderlijke situatie valt, hij onder de tweede situatie valt. Er is sprake van een gemengd huwelijk van de ouders, zij behoren tot de de shi'itische minderheid, het huis is in brand gestoken en de broer is ontvoerd. Tevens zijn de ouders gedwongen gescheiden aan wonen

18. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn is geïmplementeerd in art 3.105d, onder b van het Vreemdelingenbesluit 2000. Een beroep daarop is tevens een beroep op artikel 3 van het EVRM. Dit artikel heeft betrekking op individuele bedreiging van het leven of persoon. Verweerder baseert zich in beginsel op grond van ambtsberichten waar sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Zo vormt hij zich een beeld over de mate waarin daar geweld heerst. De vreemdeling moet een reëel risico aannemelijk maken als gevolg van een binnenlands gewapend conflict. Het enkele feit dat eiser uit komt is geen reden om hem als vluchteling aan te merken. Verweerder verwijst ook naar eerdergenoemd arrest van 17 februari 2009 inzake Elgafaji. Eiser moet een individueel risico aannemelijk maken en daar is hij niet in geslaagd. Hij behoort niet tot een kwetsbare minderheidsgroep. Verweerder volgt de UNHCR niet in haar stelling dat het niveau van geweld in de genoemde vijf provincies zo hoog is dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn. Voorts verwijst verweerder naar de brief van 17 maart 2009 waaruit volgt dat de toepassing van 'uitzonderlijke situaties' als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn niet breder zijn dan toepassing van categoriale bescherming. Er is

AWB 09/13859

7

geen categoriale bescherming derhalve ook geen situatie zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c Definitierichtlijn.

Ter zitting heeft gemachtigde van verweerder zich beroepen op de uitspraak van de meervoudige kamer van deze zittingsplaats van 11 november 2009, kenmerk LJN:BK3813.

19. De rechtbank overweegt als volgt.

20. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser afkomstig is uit Centraal-Irak, meer in het bijzonder uit

21. De Afdeling heeft bij uitspraak van 12 oktober 2007 (JV 2007/531) prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJ EG) over de uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Het HvJ EG heeft die vragen in het arrest Elgafaji tegen Nederland van 17 februari 2009 (zaak C-465/07, gepubliceerd in JV 2009/111) beantwoord. Blijkens haar uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de Afdeling uit de beantwoording van die vragen afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Volgens de Afdeling voorziet artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in de aldus vereiste bescherming, nu deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 inzake NA tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329), waarin is overwogen dat het EHRM nooit heeft uitgesloten dat het geweld in een bepaald land zodanig ernstige vormen kan aannemen dat een ieder die terug wordt gestuurd naar dat land een reëel risico loopt op een behandeling of bestraffing die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden, en welk arrest het HvJ EG expliciet aanhaalt - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn autonoom moet worden uitgelegd, laat volgens de Afdeling onverlet dat uit de in dit arrest door het HvJ EG gegeven uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn kan worden geconcludeerd dat deze bepaling ziet op een situatie waarop artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, geleet op de uitleg van het EHRM van artikel 3 van het EVRM, eveneens betrekking heeft.

22. Bij uitspraak van de meervoudige kamer van 11 november 2009, LJN BK3813, heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, geoordeeld over de vraag of de desbetreffende persoon, evenals eiser afkomstig uit een beroep toekomt op de door artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, geboden bescherming. In navolging van de overwegingen van de meervoudige kamer in laatstgenoemde uitspraak, met welke overwegingen de rechtbank zich verenigt, overweegt de rechtbank als volgt.

23. De rechtbank stelt vast dat de UNHCR zijn conclusie dat zich in bedoelde vijf provincies een uitzonderlijke situatie voordoet als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, in grote lijnen baseert op dezelfde feiten als verweerder doet, zoals die zijn beschreven in het ambtsbericht van 29 mei 2009. Ofschoon het vanuit de taakopvatting

AWB 09/13859

8

van de UNHCR wellicht begrijpelijk is dat zij een dergelijke conclusie trekt, is het niettemin aan het bestuur en de rechter om die feiten juridisch te kwalificeren. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat op basis van de in dit ambtsbericht beschreven veiligheidssituatie niet de conclusie kan worden getrokken dat er in Centraal-Irak in het algemeen, noch in bedoelde vijf provincies in het bijzonder, sprake is van "the most extreme cases of general violence" dan wel de uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger (asielzoeker) die terugkeert naar dit land of naar bedoelde provincies, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Weliswaar komt uit het ambtsbericht van mei 2009 naar voren dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij (burger)slachtoffers zijn te betreuren, maar kan uit diezelfde informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers, afgezet tegen het inwoneraantal van Centraal-Irak dan wel Bagdad, zodanig is dat van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in het arrest van het HvJ EG van 17 februari 2009 en in de Afdelingsuitspraak van 25 mei 2009 sprake zou zijn. Uit het ambtsbericht van mei 2009 komt immers naar voren dat in Irak naar schatting 28,2 miljoen mensen wonen en dat er in 2007 ruim 16.000 en in 2008 meer dan 5.700 burgerslachtoffers in dat land vielen te betreuren. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat alle slachtoffers zijn gevallen in Bagdad, waar naar schatting een kleine zes miljoen mensen wonen, kan niet worden gezegd dat sprake is van bedoelde uitzonderlijke situatie. De rechtbank beseft dat zakelijke statistieken geen recht doen aan het individuele leed dat is en wordt toegebracht, maar zij ontkomt er niet aan deze cijfers tegen elkaar af te zetten ter beantwoording van de vraag of de mate van geweld in Irak, dan wel in de provincies Bagdad, Dyala, Kirkuk, Ninewa of Salah Al-Din, in een afgebakende periode zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dus eveneens op een behandeling die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden.

24. De rechtbank hecht voorts belang aan het arrest van het EHRM in de zaak F.H. tegen Zweden van 20 januari 2009 waarnaar verweerder heeft verwezen. In dit arrest heeft het EHRM bij haar beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport Strategy for the Iraq Situation van januari 2007, doch komt zij tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank verwijst hierbij naar de paragrafen 90 tot en met 93 van dit arrest. Nu uit het ambtsbericht van mei 2009 en de UNHCR Guidelines van april 2009 naar voren komt dat de situatie in Irak sedertdien eerder is verbeterd dan verslechterd, kan de gevolgtrekking worden gemaakt dat het EHRM ook thans niet van oordeel zou zijn dat in Irak en Bagdad sprake is van "the most extreme cases of general violence".

25. Eisers stelling ter zitting dat de vraag naar een uitzonderlijke situatie een kwestie van 'body counting' wordt, volgt de rechtbank niet. In de uitspraak van de meervoudige kamer van 11 november 2009 is niet al 'body counting' tot het oordeel gekomen dat het beroep op de Guidelines niet kan slagen. De rechtbank heeft het totaal aan beschikbare gegevens, waaronder het arrest F.H. tegen Zweden in haar oordeel betrokken. De rechtbank is op grond van het vorenstaande dan ook van oordeel dat eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen.

AWB 09/13859

9

26. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder op goede gronden het standpunt heeft ingenomen dat niet is gebleken dat eiser tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort die systematisch wordt blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Daarbij dient te worden opgemerkt dat uit eerder genoemde ambtsberichten over Irak niet naar voren komt dat eiser werkzaam is in een risicoberoep, hetgeen wordt bevestigd in verweerdens beleid zoals neergelegd in WBV 2008/28 van 10 november 2008. Voorts maakt de omstandigheid dat eisers ouders een gemengd huwelijk hebben, noch de shi'itische afkomst van zijn vader dat eiser behoort tot een minderheidsgroep.

27. Met betrekking tot eisers beroepsgrond dat verweerder ten onrechte het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak heeft beëindigd, overweegt de rechtbank als volgt.

28. Volgens vaste rechtspraak moet de vraag of een asielzoeker voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

29. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder van de algehele situatie in het land van herkomst, die tot stand pleegt te komen in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De rechter dient het desbetreffende oordeel van verweerder in beginsel te respecteren.

30. Bij brief van 12 september 2008 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft verweerder de Tweede Kamer geïnformeerd over de beleidsontwikkeling op het gebied van het landgebonden asielbeleid inzake Irak. Verweerder wijst in deze brief op de omstandigheid dat de minister van Buitenlandse Zaken op 27 juni 2008 een nieuw algemeen ambtsbericht over Irak heeft uitgebracht. In dit algemeen ambtsbericht wordt de huidige situatie in Irak beschreven. Zowel op grond van dit ambtsbericht, waaruit volgt dat de veiligheidssituatie in Irak aan het verbeteren is, als op grond van het beleid van omringende landen (het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Zweden), heeft verweerder het besluit genomen om het op 2 april 2007 ingestelde beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak, te beëindigen. De Tweede Kamer heeft op 9 oktober 2008 ingestemd met de voorgestelde beleidswijziging. Bij WBV 2008/28 van 10 november 2008 is het beleid gewijzigd. Het beleid is op 22 november 2008 in werking getreden.

31. Naar het oordeel van de rechtbank bestaan er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van Irak te beëindigen. Verweerder baseert zijn besluit op het ambtsbericht van juni 2008. Hoewel volgens verweerder de conclusie kan worden getrokken dat uit dit ambtsbericht volgt dat de veiligheidssituatie in Irak zorgwekkend is, heeft verweerder bij zijn besluit van belang geacht, en naar het oordeel van de rechtbank mogen achten, de omstandigheid dat de situatie in Irak aan het verbeteren is. De afschaffing van het beleid is gebaseerd op de feitelijke beschrijving van de situatie in Irak zoals

AWB 09/13859

10

weergegeven in het ambtsbericht van juni 2008 in de verslagperiode. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen. De rechtbank ziet zich in haar oordeel gesteund door de Afdelingsuitspraak van 27 juli 2009 (200902294/1/V2), waarin de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak door de Afdeling is geaccordeerd. Deze grief faalt derhalve.

32. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

33. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

34. Het beroep is derhalve ongegrond.

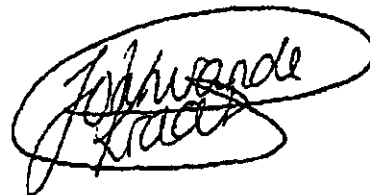
35. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.Y. van de Kraats als rechter in tegenwoordigheid van B.C.T. Rabon-Coort LLB als griffier en in het openbaar uitgesproken op 11 december 2009.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

15 DEC. 2009

12 Jan 10 23:58
15. DEC. 2009 10:30

Van Kuppenveld

0736148469

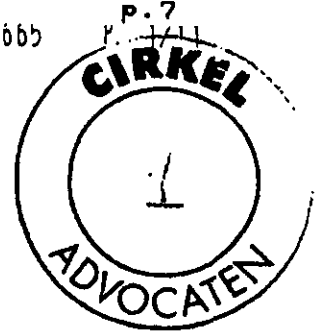
NK. 665

P. 7

Rechtbank 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 90125, 5200 MA 's-Hertogenbosch

Bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

I | AANTEKENEN
 PER FAX ((0412) 65 49 79)

De heer mr. P.J.M. van Kuppenveld
Postbus 719
5340 AS Oss

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Afdeling I zitting
dhr K van den Brok
073-6202700
073-6202790
15 december 2009
procedurenummer 09 / 13859 BEPTDN V95 C3 G28
casusnummer
20090219
het beroep / verzoek van
justitienummer:
V-nummer:

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

XW003

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders

mw. mr. J.E. Runhaar

mr. P.J.M. van Kuppenveld

mr. J.J.T. van Loo

Postbus 719

5340 AS Oss

Kruisstraat 60

5341 HE Oss

T 0412-654970

F 0412-654979

info@cirkeladvocaten.nl

www.cirkeladvocaten.nl

● CIRKELADVOCATEN

Hoger beroepschrift
(toevoeging aangevraagd)

(ons kenmerk 20100017/PK)

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Per fax 070 – 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 JAN 2010	
ZAAKNR.	2010005011/12
AAN.	√2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoogedelgestreng College,

Appellant is de heer _____, geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, verblijvend in het AZC te Markelo, maar in deze zaak uitdrukkelijk woonplaats kiezende te (5341 HE) Oss, aan de Kruisstraat 60 (postadres als in briefhoofd dezes), ten kantore van de advocaat mr. P.J.M. van Kuppenveld, die in deze zaak als zijn gemachtigde optreedt, dit appelschrift ondertekent en die verklaart tot het instellen van dit hoger beroep door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Bij uitspraak van 11 december 2009, per fax verzonden op 15 december 2009, procedurenummer AWB 09 / 13859, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken), het beroep van appellant tegen het besluit van 14 april 2009 van de Staatssecretaris van Justitie (IND), verweerder, ongegrond verklaard (**producties 1 en 2**, totaal 1 + 10 = 11 pagina's). Het IND-dossiernummer van zijn zaak bij verweerder is 0809-12-1012 en zijn vreemdelingennummer is _____

Appellant kan zich met genoemde uitspraak en met de overwegingen waarop deze berust niet verenigen en stelt daartegen hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant voert tegen de uitspraak van de rechtbank de volgende grieven aan:

Grief 1

(a) Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 11 (marginaal toetsend) geoordeeld dat verweerder – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser niet aanvaardbaar te achten en te oordelen dat dit asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

(b) Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 16 overwogen, onder andere en kort weergegeven, dat eiser met de door hem in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en omstandigheden niet aanvaardbaar heeft gemaakt dat hij bij terugkeer het reële risico loopt op een behandeling die door artikel 3 EVRM

wordt verboden en dat zijn subjectieve vrees dienaangaande niet zou worden gedragen door de daaraan door hem ten grondslag gelegde feiten. Omdat hij niet zeker weet waarom zijn broer is meegenomen, zou uit de ontvoering van zijn broer zou geen vrees voor hemzelf kunnen worden herleid. Voorts heeft de rechtbank in deze rechtsoverweging ten onrechte overwogen dat het niet betwiste gemengde huwelijk van zijn ouders (vader shi'iet, moeder soenniet) nog niet maakt dat eiser ten gevolge hiervan problemen heeft ondervonden noch dat hij bij terugkeer ten gevolge daarvan een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM. Dat de UNHCR heeft gesignaleerd dat Irakezen met een gemengd huwelijk problemen kunnen ondervinden, maakt volgens de rechtbank niet dat de ouders van eiser ook daadwerkelijk problemen hebben ondervonden; zij zouden eerder uit voorzorg gescheiden zijn gaan leven. Eiser zou dan ook geen hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden hebben gesteld die met zich meebrengen dat hij een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Toelichting grief 1

Deze rechtsoverweging geeft geen blijk van de bij de interpretatie en beoordeling van de verklaringen van een asielzoeker doorgaans gebruikte vuistregels en bewijsprincipes, zoals die sinds lang zijn opgenomen in het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, de jurisprudentie van het EHRM over de toetsing aan artikel 3 EVRM, de Europese Kwalificatierichtlijn, ook wel: Definitierichtlijn (RI 2004/83/EG) en zoals die ook, zij het nog niet zo lang in die vorm, grotendeels zijn opgenomen in het beleid van verweerder (Vc 2000, C3/3, Beoordeling van de geloofwaardigheid en C3/4, Inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas).

Voor zover deze principes zijn opgenomen in de DRi zijn ze niet vrijblijvend. Dit betreft internationaal recht.

En ook voor zover ze alleen zouden zijn opgenomen in het beleid dient verweerder zich daaraan wel te houden (artikel 4:84 Awb, eerste zinsdeel).

Appellant kan de overwegingen van (verweerder en van) de rechtbank niet rijmen met onder andere:

- UNHCR-Handbook, paragraaf 42: de verklaringen van appellant moeten worden bezien in de context van de 'relevant background situation'. Die situatie is een belangrijk aanknopingspunt bij het vaststellen van de geloofwaardigheid;
- idem, paragraaf 43: niet alleen kijken naar wat appellant zelf is overkomen. "What, for example, happened to his friends and relatives [ontvoerde broer; ouders die zich gedwongen zagen om gescheiden te gaan wonen; in brand zetten woning] and other members of the same social Group [zie ambtsberichten en andere bronnen over de lotgevallen van veel gemengde huwelijken] may well show that his fear that sooner or later he also will become a victim of persecution is well-founded";
- idem, paragraaf 44: *prima facie* vluchtelingschap (het oordeel van de UNHCR in de Eligibility Guidelines van april 2009 ten aanzien van asielzoekers uit onder andere Bagdad (maar door verweerder wordt dit principe eigenlijk niet erkend);

- idem, paragraaf 45: "...the word 'fear' refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution";
- idem, paragraaf 53 ('cumulative grounds for persecution'): "... the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on 'cumulative grounds' (...) depend[ing] on all the circumstances, including the particular geographical, historical and ethnological context";
- idem, paragrafen 203 en 204: voordeel van de twijfel ('benefit of the doubt'). Dit soort principes zien we terug in de DRI (onder andere artikel 4, lid 3, aanhef en sub a, b en c, en lid 5, aanhef en sub a t/m e; artikel 10, lid 1, aanhef en sub d, aanhef en sub tweede gedachtestreepje en lid 2) en de Vreemdelingencirculaire (o.a. Vc C3/3.2 en 3.3, Vc C3/4.1 en 4.2).

Grief 2

In deze zaak speelt ook de discussie over de mate van subsidiaire bescherming die artikel 15, onder c, DRI aan appelland biedt.

Ten onrechte heeft de rechtbank in dit kader in rechtsoverweging 18, eind (laatste zin) overwogen dat de gemachtigde zich ter zitting heeft beroepen op de uitspraak van de rechtbank (MK), zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 november 2009 [LJN: BK3813].

Toelichting grief 2

Appelland wijst erop dat die uitspraak van de rechtbank van 11 november 2009 *ongunstig* was voor de betrokken vreemdeling en voor het betoog dat namens de vreemdeling in die zaak was gevoerd over artikel 15, onder c, DRI.

Appelland heeft aangegeven dat tegen die uitspraak hoger beroep is aangetekend, zodat het oordeel van de rechtbank in die zaak nog niet onherroepelijk vaststaat, en dat in de zaak van hemzelf ook individuele kenmerken spelen die de beoordeling mogelijk anders maken. Anders dan de rechtbank (zie rechtsoverweging 22) verenigt appelland zich juist niet met het betreffende rechtsoordeel van de meervoudige kamer van de rechtbank 's-Hertogenbosch. Zie ook de volgende grief en de toelichting daarop.

Grief 3

Ten onrechte trekt de rechtbank, op grond van hetgeen zij betoogt in de rechtsoverwegingen 21 t/m 25, de conclusie dat aan appelland geen subsidiaire bescherming zou toekomen op grond van artikel 15, onder c, DRI.

Toelichting grief 3

Primair meent appelland dat verweerder en de rechtbank (en ook uw Afdeling) een te beperkte uitleg hebben gegeven aan de bescherming die artikel 15, onder c, DRI beoogt te bieden. De uitleg dat de bescherming van artikel 15, onder c, DRI al valt onder artikel 3 EVRM c.q. artikel 29, lid 1, aanhef en onder b, Vw 2000 is volgens appelland niet in overeenstemming met de tekst en de geest van de DRI, met de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ), met uitspraken van andere

buitenlandse rechters, die eveneens een autonome uitleg aan artikel 15, onder c, DRI hebben gegeven en aan uitspraken van enkele andere zittingsplaatsen van de rechtbank (een en ander al grotendeels in het beroepschrift c.q. ter zitting bij de rechtbank genoemd en gespecificeerd). Indien er onduidelijkheid blijft bestaan, omdat het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (JV 2009/111, m.n. TS) in de zaak Elgafaji niet duidelijk genoeg zou zijn, bestaat er volgens appellant aanleiding om dan aan het HvJ maar aanvullende prejudiciële vragen te stellen.

Zie wat betreft de nationale jurisprudentie daarover o.a. de rechtbank, zittingsplaatsen Haarlem (uitspraken van 28 juli 2009, AWB 09/25082, en 26 november 2009, AWB 09/ 35458 en 15 oktober 2009, AWB 09/24003) en Amsterdam (uitspraak van 11 december 2009, AWB 09/43059), en wat betreft de voor de uitleg van artikel 15, onder c, DRI ook van belang zijnde buitenlandse jurisprudentie de veel genoemde uitspraken van de Tsjechische Supreme Administrative Court of the Czech Republic, 13 maart 2009, nr. 5 Azs 28/2008, de Engelse Asylum and Immigration Tribunal van het VK, 19 oktober 2009, CG (2009) UKAIT 00044 (over 'enhanced risk categories') en het Duitse Bundesverwaltungsgericht, 14 juli 2009, 10 C 9.08.

Door verschillende rechtbanken is de afgelopen tijd verschillend geoordeeld over de vraag of er sinds het FH-arrest van het EHRM nu sprake was van een verbetering of een verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak. De rechtbank (MK) te 's-Hertogenbosch (AWB 09/4892, 11 november 2009) sprak van een mogelijke verbetering, de voorzieningenrechter van rechtbank Amsterdam (AWB 09/39937, 20 november 2009) stelde dat niet vast te stellen was of de situatie gelijk was gebleven of verslechterd en rechtbank Haarlem (AWB 09/38932, 10 november 2009) sprak van een mogelijke verslechtering.

De procesvertegenwoordiger van verweerder c.q. de landsadvocaat hebben in een aantal zaken aan de hand van aantallen doden en gewonden, afgezet tegen het inwoneraantal, betoogd dat er geen sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie. Appellant meent echter dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad niet moet worden afgezet tegen het inwoneraantal van heel Irak maar tegen het inwoneraantal van Bagdad en dat niet alleen het aantal directe slachtoffers moet worden geteld, maar dat ook gekeken moet worden naar het aantal personen dat het betreffende gebied heeft ontvlucht (aantal internally displaced persons, Idp's, en het aantal vluchtelingen) als indicatie van de mate van geweld.

Op 25 mei 2009 concludeerde uw Afdeling in de Elgafaji-uitspraak dat artikel 3 EVRM ook zou zien op de door het Hof van Justitie geformuleerde uitzonderings-situatie. Hierbij verwees uw Afdeling naar de uitspraak van het EHRM in NA t. het Verenigd Koninkrijk, waarin het EHRM overwoog dat het nooit heeft uitgesloten dat de algemene situatie van geweld in een land zodanig is dat de verwijdering van eenieder in strijd is met artikel 3 EVRM. Deze conclusie, dat artikel 15, onder c DRI op dezelfde situaties ziet als artikel 3 EVRM, heeft het Hof van Justitie zelf echter niet getrokken. Het Hof had slechts geconcludeerd dat de uitleg die het aan artikel 15, onder c, DRI gaf 'volledig verenigbaar' is met het EVRM – inclusief het NA-arrest –, *maar dat het artikel wel autonoom uitgelegd diende te worden, en een eigen werkingssfeer kan hebben.*

Uw Afdeling en verweerder hebben het over één situatie voor de toepassing van 15, onder c, DRI, namelijk die waarin er sprake is van een uitzonderlijk hoge mate van willekeurig geweld.

Maar een aantal buitenlandse rechters en Nederlandse rechtbanken oordelen dus, anders dan uw Afdeling op 25 mei 2009, dat artikel 15, onder c, DRI *twee* situaties omvat, namelijk: (1) de 'uitzonderlijke situatie' en (2) de situatie waarbij er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie maar waarbij de vreemdeling specifiek wordt geïsoleerd omwille van omstandigheden die persoonlijk op hem betrekking hebben. Dit is de 'glijdende schaalsituatie' waarover het Hof van Justitie het heeft in de uitspraak van 17 februari 2009 (rechtsoverweging 39 in dat arrest). Het Hof heeft immers aangegeven dat hoe meer de verzoeker specifiek wordt geraakt vanwege persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is wil hij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Omdat uw Afdeling niet onderkent dat er twee verschillende situaties denkbaar zijn, is het de vraag of de lezing van uw Afdeling van het Elgafaji-arrest van het HvJ EG de juiste is.

Onder verwijzing naar bovengenoemde buitenlandse uitspraken en de uitspraken van rechtbanken Haarlem en Amsterdam kan betoogd worden dat er nog steeds onduidelijkheid bestaat over de bescherming die artikel 15, onder c DRI biedt en dat er derhalve aanleiding bestaat tot het stellen van nieuwe prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie.

Subsidiair, indien uw Afdeling zou menen dat verweerder en de rechtbank geen ruimere uitleg hoefden te geven aan artikel 15, onder c, DRI, meent appellant dat toch niet toereikend is gemotiveerd waarom zijn geval niet zo bijzonder is dat hij, gelet op het doel van de bescherming die artikel 15, onder c, DRI bedoelt te bieden en het standpunt van de UNHCR, dat nog eens kort en duidelijk is herhaald in een persbericht van 11 december 2009 (**productie 3**) een geval is waarin sprake is van bijkomende persoonlijke kenmerken. In dit licht valt niet in te zien waarom de door appellant genoemde bijzondere omstandigheden niet zouden kunnen worden meegewogen.

Het oordeel van het Hof van Justitie dat wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict (zoals dat in Bagdad) dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger na terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico van een ernstige bedreiging in de zin van artikel 15, onder c, DRI loopt, komt overeen met hetgeen het Bundesverwaltungsgericht verstaat onder "individualisering van het algemene gevaar", en dat noodzakelijk is om bescherming te verkrijgen op grond van artikel 15, onder c, DRI (zie de uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht van 24 juni 2008, BVerwG 10 C 43.07).

Maar ook na de uitleg van het Hof kan een dergelijke individualisering van het algemene gevaar zich voordoen via risicoverhogende omstandigheden in de persoon van de vreemdeling.

Appellant meent dat dit ten aanzien van hem het geval is gelet op alle cumulerende feiten en omstandigheden van zijn geval.

Appellant meent dan ook dat hij, anders dan de rechtbank overweegt, gelet op al hetgeen in zijn individuele geval aannemelijk is gemaakt over de cumulerende feiten en omstandigheden van zijn geval, wel degelijk voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij extra kans liep om slachtoffer te worden van het binnenlands gewapend conflict zoals dat zich ook in Bagdad manifesteert.

Concluderend, meent appellant dat het bestreden besluit van verweerder van 14 april 2009 geen stand kan houden en door de rechtbank vernietigd had moeten worden vanwege een of meerdere motiveringsgebreken.

Op bovenstaande gronden verzoekt appellant uw Afdeling om:

- a. de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch (EK), van 11 december 2009, met nummer AWB 09/13859, te vernietigen,
- b. opnieuw rechtdoende, het beroep van appellant tegen het bestreden besluit van verweerder van 14 april 2009 gegrond te verklaren en dat besluit te vernietigen en
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten van beide instanties.

Oss, 12 januari 2010

mr. P.J.M. van Kuppenveld, gemachtigde